

מסורת הש"ס

שבעת ימים פרק ראשון יומא

יב.

עין משפט
נר מצוה

מב א ב מיי פ"ד
מהלכות טומאת
נצרת הלכה א ו"ז מהל'
צית הבחירה הלכה די
ב"ט מהל' רואה ה"ל ד':
ג מיי פ"ז מהל' צית
הבחירה ה"ל ד':
מג ד מיי פ"ט מהלכות
צית מקדש הלכה ד':

מוסף רש"י

ואין ירושלים מטמאה
בנגעים. ללא לחוה היא
כדאמרין לקמן דכריסא
ליה להאי חנה לא נתחלקה
ירושלים לנגעים ולא נפלה
גדול לא ליחודה ולא
למיתת (מגילה ב.). אני
לא שמעתי. שלא יאה
ממנה. אלא מקום
מקדש בלבד. משו
צית של קודש הוא. וגי
נגעים שיהיו לו הציט
צניק. אבל ירושלים
מטמאה בנגעים. דכרי
נתחלקה לנגעים ואחוחתס
קרייה ליה (שם). אלא
מקום מקדש. אף צמי
כנסיות משמע (שם). הר
הבית. כנסיתו מגד
המזרח. כל מה שיש שם
פניו קרוי הר צבית שאין
לה שם אחר (שם).
המזרח. שבתוך החיל.
הדעוורת. שלפני עזרת
שם ועזרת ישראל לא חת
שפיה אמה שישאלו
ליכנס לפנים מן השער.
ואחריהם לזר מערב לעזרת
הכהנים י"א אמה שצין
דיקת רגלי ישראל לזמנא
החילון (שם). ארלס
ודיכל. מגד מערב. כששו
ויזר צביתים מקום המזרח
לי"ב אמה וצין האולם
המוזנא כ"ב אמה שלא
פירש שם הוא. חור
ופירש לעזת יואה כו'
לימדן מן רעוה וז לצדו
ליחודה אבל נצטו על מזנח
ודרומו ומערבו על צנימן.
ובמקמא זבחים (גג).
הצנימן שאין ליחודה
בחוה הרעוה אלל
המזרחית מקום היסוד
ולקן לא היה יסוד למזרח
למזרח (מגילה שם).
ורצוהה היתה יוצאה
מחלקו של יהודה.
לדיומו על מזנח. שחלקו
היה מה היה בחלקו של
יהודה לא הציט כנסיתו
והעזרות. שבו והעזרות.
עזרת גבוהה ועזרת
שנים ועשרים אמה
של מקדש דריסת רגלי
הכהנים ומקדש דריסת
רגלי ישראל מקדו עזרות.
מנאל חלקו של יהודה
במזרח המזנח וצדו לדרום
והמוזנא אוכל בחלקו אמה
מזרח. אלל שלד קרן
מזרחית לצבית היה ללה
חלקו של יהודה אותה אמה
צנחוק מן הקרן אמה
והרעוה הימה יואה
גדרום לזמנא ונכנסת
בחלקו של צנימן. שמתקס
הדיקסה ומערבו היה חלקו
של צנימן. אלל שלעוה ו
היתה ליחודה בלה צנחוק
חלקו של צנימן צדדומו של
מזנח ומזנח חולל בה אמה
הוא אמה שהיה כנסת
כדאמר ראו ליהוה בה.
מ"א מה (מדות פ"ג
עלה אמר וכן אמה

מב א ב מיי פ"ד
מהלכות טומאת
נצרת הלכה א ו"ז מהל'
צית הבחירה הלכה די
ב"ט מהל' רואה ה"ל ד':
ג מיי פ"ז מהל' צית
הבחירה ה"ל ד':
מג ד מיי פ"ט מהלכות
צית מקדש הלכה ד':

ירושלים לא נתחלקה לשבטים. מימה דצפרק אחוה מקומן
(זבחים דף ק"ג.) אמרין דקין דרומית מזרחית לא היה
לו יסוד לפי שלא היה בחלקו של טורף וא"כ ל"מ"ד לא נתחלקה מאלי
שנה דשאר מקומות של המזנח היה יסוד ומזרחית דרומית לא
היה לה יסוד ואין למרד לדלידה לא

והא דכרכים והא דכפרים ודרכים אין מטמא
בנגעים והתניא (ב) אחוחתכם אחוחתכם מטמאה
בנגעים ואין ירושלים מטמאה בנגעים אמר
ר' יהודה אני לא שמעתי אלא מקום מקדש
בלבד הא בתי כנסיות ובתי מדרשות מטמאין
בנגעים ואע"ג דכרכים ניהוה אימא אמר רבי
יהודה אני לא שמעתי אלא מקום מקדש
בלבד במאי קא מיפלגי תנא קמא סבר
ירושלים לא נתחלקה לשבטים ורבי יהודה
סבר ירושלים נתחלקה לשבטים ובפלוגתא
דהני תנאי (ג) דתניא מה היה בחלקו של
יהודה הר הבית הלשכות והעזרות ומה היה
בחלקו של בנימין הולכי והיכל ובית קדשי
הקדשים (ד) ורצוהה היתה יוצאה מחלקו של
יהודה ונכנסת לחלקו של בנימין ובה היה
מזבח בנו ובנימין הצדיק היה מצטער עליה
בלבד בכל יום שנאמר (ה) חופף עליו כל היום
לפיכך זכה בנימין הצדיק ונעשה אושפוזין
לגבורה שנאמר ובין כתפיו שכן והוא תנא
סבר ירושלים לא נתחלקה לשבטים דתניא
(ו) אין משכירין בתים בירושלים לפי שאינה
שלהן ר' אלעזר בר (ז) (צדוק) אומר אף לא
מזרחית לפיכך עזרות קדשים בעלי אושפוזין
והתניא לאחווה עד שייכבשו אותה כבשו
אותה ולא חלקוה לשבטים חלקו לשבטים
ולא חלקו לבית אבות חלקו לבית אבות
ואין כל אחד מכיר את שלו מניין ת"ל (ח) ובה
אשר לו הבית מי שמויחד לו יצא אלו שאין
מיוחדין לו אלא מחוורתא כדשנין מעיקרא:
ומתקנין לו כהן אחר: פשיטא אירע בו
פסול קודם תמיד של שחר מחנכין אותו
בתמיד של שחר אלא אירע בו פסול אחר
תמיד של שחר במה מחנכין אותו אמר
רב אדא בר אהבה באבנט (ט) הניחא
(י) למאן דאמר אבנטו של כהן גדול זה
הוא אבנטו של כהן הדיוט אלא למאן
דאמר (י) אבנטו של כהן גדול לא זהו
אבנטו של כהן הדיוט מאי איכא למימר
אמר אביי לובש שמונה ומהפך *בצינורא
וכדרב הונא (י) דאמר רב הונא יזר שהפך
בצינורא חייב מיתה ורב פפא אמר
עבודתו

יהודה אמר אני לא שמעתי אלא מקום מקדש בלבד וכלל זה יש כמו
כן צמי כנסיות ומדרשות אס איתא דטעמא דת"ק הוי משו לירושלים
קדושה לאכילת קדשים קלים ומעשר של לא הוי ליה לר' יהודה למימר
האי לישנא אלל מקום מקדש כיון דטעמא דת"ק מני הוי משו לירושלים
מקום מקדש היא להכי איצטרך למימר דפליגי דמילתא אחרית:
אלל
הפיכה זו ועבודה היא כדכר הונא ונמצא שנתחן לכהונה גדולה
הקרב יומת (במדבר יט) אלמא קרובי עבודה הוי עבודה:
עבודות

זכו יסוד. כל אורף כותל מזרחי צבתי אמה היה אוכל חלקו של יהודה וכן כותל דרומו לצד אמה פתח לקרן דרומית מערבית,
ולד אמה פתח לקרן מזרחית לפנות (זבחים יט ושם ט"ז). ובנימין הצדיק. ארפה צדוה חלקו שכן עתיד לקרן ומצטער
ע"ל דע"פ (מגילה שם). חופף עליו. ארס המצטער חופף ומתקן בנגידו. לאן שפשוו כמו מיר חופף ומתפסק (שם) דשדו"ק
דגרש"ק נלע"ז כלמס הממשל וזולא (זבחים ד). ונעשה אושפוזין לגבורה. שצית קדשי הקדשים בניו בחלקו (טוהו טז).
אבנטו של כהן גדול. ראה לעיל ו'.

דכרכים. שהוא מקום שוקים ומתקלים שם ממקומות הרבה והיא
עשויה לכל הנח להסתכל ואין לה צעלים מיוחדים: דכפרים. כל
צעליו ניכרים והרי הוא כצית השותפין: ואין ירושלים מטמאה
בנגעים. שאין אחוה להם. קסבר לא

אלל כל השבטים שוין בה: אני לא
שמעתי. קסבר נתחלקה לשבטים
אלא מקום מקדש בלבד. ששקנה
דוד את גורן מארונה היצוי גבה
הכסף מכל שבט ושצט כדאמרין
בספרי (י) וצחיתת קדשים (זבחים קטו):
במאי קא מיפלגי. ר' יהודה ורבנן:
הר צבית והלשכות והעזרות. לא
המזרחי רוחז ר הר צבית עזרת נשים
כולה ועזרת ישראל כולה (י) י"א אמה
של מקום רגלי דריסת הכהנים
להלן מרגלי ישראל ושם המזנח
מתחיל משם ולמערב בחלקו של
בנימין אלל שבמקום מושב המזנח
יוצאה רצועה מחלקו של יהודה
ונכנסת לקרן מזרחית דרומית:
חופף. כלמס המתחך ממחמת
שאינו משיג מאתו לשון מיר (י) (לל
יחוף ראשו) (מיר דף ק"ג). אושפוזין.
שהיה הארון נמון בחלקו: והאי
פנא. דלקמן סבר לא נתחלקה
והיינו תנאי: ערוה קדשים. של
שלמי חגיגה ושמתה שעולי רגלים
שחוטין וכולקין שם: גולפא. קנקן
של חס: ומשלה. עור צמח
שהוא שוחט ואוכל צבית צעל הצית:
לאחווה. גצי נגעים כתיב (ויקרא ד)

אשר אני נתן לכם לאחווה לצית
אחווה: צבית אצות. לנשפחות:
ואין כל אחד ואחד. שלא חלקו
אחוח המשפחה לגברים: דשנין
מעיקרא. דלית ציה לירה: פשיטא
אירע. צכנא גדול פסול ציה"כ
קודם תמיד של שחר מחנכין אותו
לזה המשמש תחמיו צממיד של שחר
שיעשה הוא תמיד של שחר צשמונה
גברים ויהא ממוקן לכהונה גדולה
קודם שיגיע עבודת יום הכפורים:
צמה מחנכין אותו. הרי עבודת יום
הכפורים שאחר התמיד צצרכוה
גברים היא וצמה הוא ניכר שהוא
כהן גדול מעולם והיכין יא מהדיוטות
שתהא עבודת היום נעשית צכנא
גדול: צאצנט. צזותן ד' גברים
עמנן ש היכר לכהונה גדולה שאצנטו
של כהן גדול צעבודת יוה"כ של צוך
הוא כדכתי' (ויקרא טו) וצאצנט צד תחור
זה עד עכשיו היה רגיל לעבוד צכל
כלאים: הניחא למ"ד אצנטו של כהן
גדול. של כל ימות השנה היה של
כלאים כדכתיב (ו) ואת האצנט שש משור
ותכלת: זהו אצנטו של כהן הדיוט. שאין
חילוק בצבניתהם איכא היכירא צוים

הכפורים צאצנט לפי שאצנטו של כהן גדול משתנה צוים הכפורים
ליות של צוך: אלל למאן דאמר. לקמן אצנטו של כהן גדול
צכל צשנה לא זהו של הדיוט שההדיוט של צוך נמצאו אצנטיהם
שוין צשנה הכפורים ומאי היכירא כהונה גדולה איכא להאי: אמר
אצני. קודם שיתחיל עבודת היום שהוא צגברים השוין צדיוט
צמוגל של צרוץ דקירוצ עבודה היא שמתהר להמעכל מחמת
קודם לכן: צנינורא. צמוגל: חייב מיסה. משו והור

החוקק הא דתניא מטמאין
דכפרים והא דתניא אין
מטמאין דכרכין. איני הוא
ירושלים דכרכים היא
ואמר רבי יהודה אני לא
שמעתי אלא בית המקדש
בלבד. ודייקין מינה הא
בתי כנסיות ובתי מדרשות
מטמאין בנגעים. ופרקינן
אימרי א"ר יהודה אני לא
שמעתי אלא מקום מקדש
אפילו בתי כנסיות ובתי
מדרשות בכלל. במאי
פליגי תנא קמא סבר איה
מטמאה אלא מחנכין הוא
ירושלים, כולה אינה
אחווה שלא נתחלקה,
ולפיכך אינה מטמאה
בנגעים, ור' יהודה סבר
נתחלקה, כדנתיא מה היה
בחלקו של יהודה הר הבית
והלשכות והעזרות ומה
היה בחלקו של בנימין
אולם והיכל כו'. ותנא קמא
כי האי תנאי. דתניא איני
שמעתי בתים בירושלים
לפי שאינן שלהם כלומר
לא נתחלקה ירושלים. ר'
אלעזר ב"ר צדוק אומר אף
לא מטוה, לפיכך עזרות
קדשים קלים אולי
אושפוזין נוטלין אותם
ברוב ומפי שנוטלין מהן
העזרות וקונינים שמרין און
מהן לקן לפיכך אין
משכירין מיטות לישן בהם אלא ישינים במטות בעל הבית. ואקשינן דכפרים מטמאו בנגעים כו'. ופרקינן לא קשיא אי אית
בה בית דירה מיטמאה או לית בה בית דירה לא מיטמאה. ומתקינן לן כהן אחר תתחיו כו'. פשיטא אירע ככהן פסול קודם
תמיד של שחר, הנה ונחבה בבניה ועבד עבודה נקבע בכהונה גדולה ועובד עבודת היום כדקיימא אן כל עבודת יוה"כ
אינה שהיה (ולא) ואלא ככהן גדול. אלא אם אירע בו פסול אחר תמיד השחר, במה נקבע בכהונה גדולה עבודת היום ב'
כלים היום וכלהן הדיוט נמצאת עזרות יום הכפורים כשהה בחלק הדיוט. אמר רב אדא בר אבהו נקבע בכהונה גדולה (כמו)
במהן שחירי אבנט של כלים אבנט מותר גדול והוא אסור לכהן הדיוט. ואמר הניחא למאן דאמר אבנטו של כהן
גדול כו'. ונדחה ואמר אביי לובש שמונה ומתקן בצינורא. פ"י (ט) עצי גורא שנמצא כי נתרבה בבגדים ועבד

היה כהן גדול וצבית אמה היה אוכל חלקו של יהודה וכן כותל דרומו לצד אמה פתח לקרן דרומית מערבית,
ולד אמה פתח לקרן מזרחית לפנות (זבחים יט ושם ט"ז). ובנימין הצדיק. ארפה צדוה חלקו שכן עתיד לקרן ומצטער
ע"ל דע"פ (מגילה שם). חופף עליו. ארס המצטער חופף ומתקן בנגידו. לאן שפשוו כמו מיר חופף ומתפסק (שם) דשדו"ק
דגרש"ק נלע"ז כלמס הממשל וזולא (זבחים ד). ונעשה אושפוזין לגבורה. שצית קדשי הקדשים בניו בחלקו (טוהו טז).
אבנטו של כהן גדול. ראה לעיל ו'.

עבודה ונקבע בכהונה גדולה. והיפך צנינורא היא עבודה, וכדבר הונא דאמר וז שהיפך בצינורא חייב מיתה.

(ח) וכן הניחו התוס' פי' זה נכס כנינו כנסתהו ליד ע"כ דכ"ה לנעלה ח"ל ע"ס ור"מ פי' לנעלה ע"י טולא.

זכו יסוד. כל אורף כותל מזרחי צבתי אמה היה אוכל חלקו של יהודה וכן כותל דרומו לצד אמה פתח לקרן דרומית מערבית,
ולד אמה פתח לקרן מזרחית לפנות (זבחים יט ושם ט"ז). ובנימין הצדיק. ארפה צדוה חלקו שכן עתיד לקרן ומצטער
ע"ל דע"פ (מגילה שם). חופף עליו. ארס המצטער חופף ומתקן בנגידו. לאן שפשוו כמו מיר חופף ומתפסק (שם) דשדו"ק
דגרש"ק נלע"ז כלמס הממשל וזולא (זבחים ד). ונעשה אושפוזין לגבורה. שצית קדשי הקדשים בניו בחלקו (טוהו טז).
אבנטו של כהן גדול. ראה לעיל ו'.

עבודה ונקבע בכהונה גדולה. והיפך צנינורא היא עבודה, וכדבר הונא דאמר וז שהיפך בצינורא חייב מיתה.

(ח) וכן הניחו התוס' פי' זה נכס כנינו כנסתהו ליד ע"כ דכ"ה לנעלה ח"ל ע"ס ור"מ פי' לנעלה ע"י טולא.

תוס' ישינים
שסבר המקשה טעם דרבי יהודה משו דילא אלו שכן קדש, הכא לא היה יעד האו גורא. מה היה בחלקו של ירושלים ויבנימין
מקדש מטמא למאן דאמר כנסתהו פרק חלקן (ק"א). צן דלחין חולקין עיר לפני שבטים דאלו ירושלים נתחלק לשבט יהודה ויבנימין
י"ל דע"פ (מגילה שם). חופף עליו. ארס המצטער חופף ומתקן בנגידו. לאן שפשוו כמו מיר חופף ומתפסק (שם) דשדו"ק
דגרש"ק נלע"ז כלמס הממשל וזולא (זבחים ד). ונעשה אושפוזין לגבורה. שצית קדשי הקדשים בניו בחלקו (טוהו טז).
אבנטו של כהן גדול. ראה לעיל ו'.

הא בתי כנסיות ובתי מדרשות מטמאין, וא"כ כל זמן דקיימין צבית המקדש קאמר, מ"ש צמ"ק מירושלים, אי משו לירושלים
נתחלק לשבטים, צית המקדש נמי נתלק, (כדנתיא) מה היה בחלקו של יהודה כו'. י"ל דע"פ דמחמתה חלקו הוא לשבטים, מ"מ לצנחוק
מזרחית לקרן כדאמרין במדרש (פסחי צרכה שצן) שלא חלקו דרונה של ירושלים ליטה לני שיהא צבתי בניו בחלקו. אי נמי י"ל דטעמא
דרבי יהודה כדאמרין יואה אלל שסך קדש וכן ממעט ירושלים. אבל אין נראה לומר כן, (דכ"ה) ואלן משו קדושה פער ר' יהודה
הר הבית ממוחה דעצין ציתק חול, וכן אסר לו הציט ניכע נמי חול, א"כ לא היה לגזור שלא יאמרו כהן גדול חתו צבית האסורין
הוא, להציט למיזר היה אלל כשיהא פטור ממוחה ולשכח פרהדרין משו דכריה צעל כדכיה לא שמה דכריה, וסך היינו מפרשים